

DEDEK MRAZ V LJUBLJANI

Za vsakega nekaj

Bliza se Novo leto. Le kdo se ga veseli bolj kot otroci, predvsem tisti, ki že vestno pišejo ali narekujejo pisma dobremu dedku Mrazu, ki bo prinesel to in ono? Tudi svoj naslov morajo pripisati, da bo Dedek vedel, kje naj vse naročene in objavljenе stvari pošlje, kaj letos naj ne bi več obdaroval otrok v delovnih organizacijah, krajevnih skupnostih, šolah ali vrtih. Letos bo Dedek posvetil več pozornosti programu, prijateljske stike z malčki, darovanje pa naj bi bilo le v okviru družinskega kroga.

In kje bomo Dedka Mraza lahko srečali? 26. decembra bo prišel v Ljubljano. Še prijetnim spremljevalci bo podroval mlade in tudi tiste manj mlade po ljubljanskih ulicah.

Vsak dan, od 26. do 30. decembra, bo sprednjem Dedka Mrazu od petih popoldne do sedmih zvečer. Torej od petih bo namreč sprednjem krenil izpred Narodnega doma po Cankarjevi cesti, pri NA-MI, bo prečkal Titovo cesto, šel nato po Copovi ulici preko Trimostrava, mimo Magistrata, preko Suštarškega mostu na desno, ob Ljubljani na Trg osvoboditve, nato pa bo krenil na Titovo cest, zavil v Suhbičovo ulico in na Prešernovi cesti svoj obhod zaključil. Dalj časa se bo Dedek Mraz ustavljal pred Tromostovjem, pred Magistratom in na Trgu osvoboditve.

Dedek Mraz pa seveda ne bo sam. V tristo metrov dolgem sprevodu bodo še Ovar Marko, dimnikarčki, svetleče kresničke, ljubljanske madžuretke, Martin Krpan s kobilico, Kekec, Rdeča Kapica, Pepelka, Snežgubica in pački, pa konjeniki in dva sindikalna pihalna

Dedek Mraz v naših krajevnih skupnostih

25. decembra bo Dedek Mraz obiskal otroke v KS Golo Zapotok, Barje, Polhov Gradec in Turjak.

27. decembra se bodo povsili malčki iz KS Ig, Iska vas, Tomišelj, Rob, Brezovica in Vnanje gorice.

28. decembra bo Dedek Mraz posvetil otrokom iz KS Notranje gorice, Velike Lašče in Vič.

29. decembra bodo veseli naši najmlajši iz KS Lavrica, Polhov Gradec, Trnovo, Rakovo ješja, Zelene log in Dobrova.

30. december, zadnji dan potovanja, pa bo Dedek namenil otrokom KS Polhov Gradec in Horjul.

Otroci iz KS Podpeč in Preserje pa se bodo veseli kar šest dni zapored, namreč od 25. decembra do 30. decembra.

orkestra – iz Litije in iz Vevč. Ves sprevod pa bi čudovito okrašen, prava paša za oči, saj bo sodelovalo tudi 24 konj in šest kočij, ki so jih dobrohotno posodili okoliški kmetje. In ker bodo na Copovi, Nazorjevi in Cankarjevi ulici tudi stojnice, kjer bomo lahko kupili ali pa samo pogledali čudovite predmete, igrače, obleke in drugo, bo slavlje še toliko lepše.

Vsega seveda ne smemo razkriti, kajti presenečenja imajo tudi svoj čas. Pa vseno po željo se to, da bo pred Tromostovjem stal

Praznovanje ob prihodu Dedka Mraza bodo popestrena tudi s številnimi predstavami za naše otroke.

V CANKARJEVEM DOMU bodo 28., 29. in 30. decembra gledališke predstave. Stalno slovensko gledališče iz Trsta bo uprizorilo delo Golie: JURČEK.

Prav vsak dan pa bodo lutkovne predstave. Večkrat bodo namreč ponovili igrice LOVSKA ZGODBA in MARJETICA IN ZMAJ – v izvedbi Lutkovnega gledališča.

OPERA SNG pa je izvajala program BALETNIH PREDSTAV ZA OTROKE.

Svoje programe pa so pripravili tudi Sentjasko gledališče, Mestno gledališče ljubljansko, Pionirski dom – Center za kulturo mladih, Pomlinska knjižnica, dvorana Tivoli in še številni drugi.

tako ogromen dedek Mraz, da bodo otroci in njem lahko sledili lutkovnim predstavam, ogledali si bodo lahko risanke ali pa si privoščili katero od sladkarij. In vse to ob istem času, v enem samem Dedku!

Z 'mimi vlakom' pa bo Dedek Mraz prišel tudi v našo občino. V soboto, 26. decembra, bo ob devetih uri krenil izpred stavbe skupščine občine. Po Groharjevi, Riharjevi in Gerbičevi ulici bo potoval, s svojimi spremljevalci seveda, do vrta Sonje Vidmar na Rezijanski ulici, kjer se bo za kratke pol ure, ustavljal, poklepetal z otroki in jih poslušal, kaj vse so se že naučili.

To svoje potovanje bo potem nadaljeval po Gerbičevi in Jadranski ulici v Rožno dolino, tako da bo približno ob deseti uri v vrtu Rožnik, kjer se bo prav tako za kratek čas ustavljal. Malo pred enajsto uro bo pot nadaljeval preko Brda na Vrhovce in se ustavljal pred trgovino »Mercator«. Čez slabo uro se bo odpravil na Tržaško in potem na Tbiljsko.

N. L. Č.

Srečujemo jih ...

Ves čas imamo nešteto opravkov, srečujemo ljudi, ki jih ne poznamo in nam ustrezajo po svoji moči in – po svoji službeni dolžnosti. Kar poznamo jih že, čeprav ne vemo niti njihovega imena. Tudi oni poznao nas in seveda imajo o nas tudi svoja mnenja. In žal, ta mnenja niso vedno pozitivna. Ker je novo leto pred vrati in ni ga med nami, ki ne bi delal sklepov, kako in v čem se bo v naslednjih dvanajstih mesecih poboljšal, bi morda marsikdo med vse te dobre sklepe uvrstil tudi tistega o večji strpnosti in potrpežljivosti do vseh delovnih ljudi, ki nas morajo – hočeš nočeš – prenašati kadar smo dobro ali slabo razpoloženi. Niti predstavljati si ne moremo, koliko ljudi si – čeprav samo po službeni dolžnosti – za nas v prihodnjem letu želi veliko dobrega.

MARIJA GABERŠEK, socialna delavka: »Pri svojem delu prav gotovo naletim na ljudi, ki bi raje videli, če ni ne bi bilo. Predvsem so to tisti, ki vedo, da ne delajo prav, ki jih peče vest in jaz jih na njihove napake hoteli ali nehoti opozorjati. Moja pomoč jim je odveč. V prihajajočem letu si želim, da bi se rodilo čim manj nezazelenih otrok, da bi bilo čim več urejenih otrok in čim več skrbnih mater in staršev. Vesela bi bila tudi, da bi naši občani spremenili svoj odnos do rejništva, da bi se tiste družine, ki imajo možnost in imajo rade otroke, odločile in ponudile zavetje enemu od otrok, ki jih matere ne morejo ali nečejo obdr-

žati pri sebi. V naši občini je za zdaj namreč samo osem rejniških družin, zato moramo iskati rešitve v drugih občinah. S tem nehoti marsikdaj se bolj skrhamo že tako krhke vezi med materjo in otrokom. In teh krhkih vezi naj bi bilo v prihodnjem in naslednjih letih kar najmanj.«

PAVEL BIZJAN, sofer avtovbosa: »Kaj si želim v zvezi s svojim delom v prihodnjem letu? Morda predvsem to, da bi bili potniki bolj prijazni. Nisem jaz kriv, da je gneča, še posebno zjutraj pred začetkom službe in ob koncu delovnega dne večine občanov. Najboljša rešitev bi bila, če bi imeli ob konicah na voljo še en avtobus. S tem bi se ognili številnim težavam. Ob tem pa moram reči, da so najbolj jezikavi prav najmlajši, ki se vozijo v šolo. Odrasli so bolj razumevali, čeprav težje stojijo. Seveda bi bil vesel tudi bolj urejenih cest na nekaterih odsekih in čim varnejši vožnje. Sicer pa svoje delo rad opravljam. Na tej polgohrski progi vozim ves čas, ker sem na tem koncu tudi doma – na Črnem vrhu. Kadar človek delo s veseljem sprejema, mu nič ni pretežko.«

RUDI ŽIVČIČ, dimnikar: »Prav gotovo je moja največja želja, da bi se uredila naša dimnikarska služba. Ljudje zapuščajo ta poklic in zdaj se mi, da počasi izumira. Dela je veliko, preveč. Na dan obiščem tudi po 35 in več strank. Ne gre vedno tako hitro, kot bi občani radi in potem se ježijo.

Nihče ne vpraša, če nismo morda prezašpeleni. Pogosto delamo cele dneve, zaslužimo pa ne veliko. Kako tudi, saj so cene naših storitev zelo nizke in se še precej časa niso spremenile. Delo je težko in tudi nevarno za zdravje. Zelo vedno dimnikarjev zbolijo, kar bojimo se vsakega zdravniškega pregleda. Želim si torej tudi, da bi bilo poklicnih obolenj čim manj. Prav bi bilo tudi, da bi prav zaradi tega natančneje razmislili o beneficiarni delovni dobi. Za zdaj dobimo na leto dva meseca več. Nekaj je že – če prej ne zbolimo. Če bi bilo naše delo bolj poštovanjeno, bolj nagrajevano, bi bilo tudi zanimanja za ta poklic več. To bi za nas pomenilo razbremenitev, za občane pa konec jeze in negotovanja.«

ALJETA KOŠIR, vodja patronažne službe: »Želja je veliko. Govorila bom v imenu vseh naših delavk, saj si v zvezi z našim delom zelo pomembne stvari. Najzačetek kar od začetka z iskanjem varstva za najmlajše, predvsem dojenčke, za katere je v naših vrtih najmanj prostora. Lahko bi bolj razvili družinsko varstvo, če kriteriji ne bi bili tako strogi – prestrogi. Prav gotovo bi z malo truda prišli tudi do večjega števila manjših otroških igrarij v višjih stanovanjskih soseskah. Z malo truda in dobre volje bi lahko vseliko bolj poskrbeli tudi za starejše občane v naši občini, predvsem tiste, ki živijo sami in bi potrebovali sosedsko pomoč. Patronažne sestre ne morejo postoriti vsega same in dovolj bi bilo, če bi tem ljudem pripomogli pri pravočasni priskrbi kurjave za zimo, jim prinesli kaj iz trgovine in nekaterim tudi vsaj en topel obrok na dan. Vse to bi lahko organizirali v krajevni skupnosti, kjer ti ostareli občani živijo. Če pa bi kdaj pa kdaj poskrbeli

tudi za kratek čas teh ljudi, ki so ostali brez svojeve in prijateljev, bi storili kar največ.«

CILKA JAMNIK, poslovodkinja: »Prijetno marsikdaj naše delo res ni. Kadar te ali one stvari na policah ni, se občani ježijo na nas, trgovce, čeprav največkrat nismo krivi. Ljudje vedo, da v zadnjem času marsičesa ni dobiti zato upam, da bodo prihodnje leto bolj strpni in razumevali. V naši trgovini na Dolenjski 103 nas pesti tudi pomanjkanje prostora in boljši delovni pogoji bi bili seveda dobrodošli. Nekoliko nas pred slabo voljo kupcev rešuje to, da jih je veliko zaposlenih v mestu in že od tam prinesejo večino stvari, ki jih potrebujejo. Tako pridejo k nam po najnujnejše. Vsaj te njihove želje bi jim rade izpolnile.«

GABRIEL TRČEK, skoblar v Žitnici: »Moja največja želja je, da bi delo v neposredni proizvodnji dobilo večjo veljavo, da ga ne bi zavračali, ampak bi se k njemu vračali. Vedno manj je mladih, ki bi bili pripravljeni delati za strojem v tovarni, še manj je tistih, ki bi jih to veselilo. Ob tem pa je vedno več nezaposlenih, v naši tovarni pa manjka delavcev za celo izmeno. Jaz sem v Žitnici že 22 let in če mi bo zdravje dopuščalo, bom delal še naprej. Če bomo v prihodnjem letu – tudi to je moja velika želja – uspeli posodobiti strojni park, bo poklicnih bolaznih precej manj. Tudi mene se je namreč lotila. Pa še eno željo imam. Rad bi videl, da bi se položaj naše tovarne ustabil, da ne bi tako nihalo. Z boljšim delom bomo k temu tudi mi lahko pripomogli. Priznati je treba, da bi marsikdo lahko delal več in bolje. Pomagalo bi že to, da bi delal z večjim veseljem in bi imel svoje delo rad. Udoben stol v pisarni pač ni vse.«

FILMSKI KROŽEK OSNOVNE ŠOLE BIČEVJE

»Simfonija mladosti«

K tovarišu Cirilu Murniku, mentorju filmskega krožka osnovne šole Bičevje smo se odpravili z namenom, da bi kaj več izvedeli o »Simfoniji mladosti«, filmu, ki je prejel že nekaj pomembnih priznanj in nagrad.

»Pred tremi leti«, nam je pripovedoval Ciril Murnik, »je začel z delom naš filmski krožek. V njem aktivno deluje od petnajst do dvajset učencev, med njimi tudi tisti, ki so šolanje že končali, pa še niso dopolnili 17 let in imajo izreden smisel za filmsko ustvarjanje. No, takrat, pred tremi leti, so mladinci izrazili željo, da bi posneli film in ga na valeti predstavili staršem in učiteljem.«

In ker se tovariš Murnik že vrsto let ukvarja s filmom, je imel tudi vse nujno potrebne naprave – kamero seveda tudi. Film so učenci kupili iz denarja, ki so ga zbrali s članarino mladinske organizacije. Zdenka Šadl, scenaristka, Dada Pibernik in Grega Den so bili pri pripravi filma najbolj aktivni.

»In nekega majskega dne smo se usedli v avto, se odpravili proti morju in v epem samem dnevu posneli 17-minutni film. To je prijetna ljubezenska zgodba, ki so jo naslovili »Simfonija mladosti«, je pripovedoval mentor Murnik.

Film je lepo uspel, starši in učitelji so bili navdušeni. Ravnateljica je takrat predlagala ustanovitev filmskega krožka.

»Simfonija mladosti« je odpotovala potem na festival mladinskega filma v Celje. V pionirski konkurenci je bil ta film uvrščen med deset najboljših filmov. Naslednje leto ga je mentor postal v Pito-maču v Podravini. Tam je film prejel posebno nagrado. Na slovenskem festivalu v Trzinu pa je bil odziv, kdo bi vedel zakaj, slab. Komajda je bil uvrščen v projekcijo.

Medtem ko je ta film potoval po festivalih, pa so mladi filmarji delali naprej. Posneli so še štiri filme. Vse štiri so poslali v Celje in v Pito-maču. Vse štiri so uvrščeni med najboljšie filme. Za najboljšie filme se je potovalo 108 trakov. Le petdeset jih je prišlo v ožji izbor. Med njimi tudi, kot smo že povedali, vsi štirje filmi iz osnovne šole Bičevje.

12., 13. in 14. novembra je bil v Beogradu XX. revija pionirskih filmov Jugoslavije. Tja so odpotovali štirje filmi, med njimi tudi »Simfonija mladosti« in »Krog«. V vsej konkurenci je »Simfonija mladosti« dobila prvo nagrado, film »Krog« pa tretjo v konkurenci eksperimentalnih filmov. »Simfonija mladosti« je poleg tega dobila še posebno nagrado Puljskega festivala.

»Scenaristka filma »Krog« je Andreja Balon«, nam je pripovedoval tovariš Murnik. »To je izredno nadarjeno dekle. Ko je napisala scenarij tega filma je bila sedmošolka, sedaj je že gimnazijka. Da je perspektivna in nadarjena, so ugotovili tudi strokovnjaki iz drugih držav. »Krog« bo naprimer odpotoval tudi v Švico«, je s ponosom poudaril Ciril Murnik, sicer skromen mentor, ki nenehno zatrjuje, da so vsi uspehi le plod dela mladih filmarjev. Že nepoznavalec pa je jasno, da so ti otroci morali imeti dobro roko, ki jih je vodila in iz njih izvabila vse, kar se je

Delovnih uspehov
v letu 1982
želijo
vsem delovnim
ljudem in občanom
učenci in učitelji
osnovnih šol
občine
Ljubljana Vič-Ludnik